

hævet, at disse forskellige Grunde efterhaanden mere og mere medføre forøgede Krav til Politistyrken, og at det derfor kun er billigt, at Staten yder et større Bidrag end tidligere. Jeg tror nu, at den Sag stiller sig saaledes, at man ganske kan se bort fra Spørgsmaalet om, hvor vidt der kan tillægges disse Grunde større eller mindre Vægt. Jeg tror for øvrigt, at hvis man vil se paa disse Grunde, vil der næppe kunne tillægges dem nogen stor Vægt, idet man vistnok med Føje vil kunne sige, at har Staden Kjøbenhavn Udgifter ved at være Hoved- og Residensstad og Sæde for alle disse Institutioner, har den paa den anden Side ogsaa saa betydelige og saa overvældende Fordele deraf, at Fordelene langt opveje Skyggesiderne derved. Men jeg tror, at man helt kan se bort fra denne Række af Bevisgrunde og se paa, hvorledes det egentlig er gaaet til, at Staden Kjøbenhavn saaledes fra først af har faaet en begunstiget Stilling.

Ved Loven af 11te Februar 1863 om Omordning af Kjøbenhavns Politi blev det fastslaaet, at Staten aarlig foruden at afholde visse Embedslønninger skulde yde Kjøbenhavns Kommune et Tilskud af 38,000 Rdlr., altsaa 76,000 Kr. Den skulde, som der staar i Loven, yde et fast aarligt Tilskud. Dette Tilskud har nu været ydet Aar efter Aar, og det er det, som man vil have forøget. Men naar man gaar tilbage til, hvad der passerede, den Gang denne Lovregel blev indført, vil man se, at det, der foreligger her, er ikke noget, der er kommet ind i Lovgivningen som en fri Bevilling, der af Rigsdagen kunde efter Omstændighederne forhøjes eller formindskes. Det er en ligefrem Overenskomst, en ligefrem Kontrakt, der er afsluttet mellem Staden Kjøbenhavn paa den ene og Staten paa den anden Side, en Kontrakt, som er kommen til Verden gennem en uendelig Prutten mellem Indenrigsministeriet og Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse med Justitsministeriet som velvillig Hjælper, og som har faaet Lovgivningsmagtens Sanktion i 1863 efter en meget udførlig, meget vidtløftig og meget bitter Debat, en Debat saa bitter, at man slet ikke kan tænke sig den nu om Stunder her i Rigsdagen. Jeg skal saaledes anføre, at under denne Debat gik Ordføreren, Bille, saa vidt, at han betegnede Frederik Barfod som en „rasende Løvinde“, hvilket Frederik Barfod riposterede imod ved at betegne Bille som en „Gøgemoder“. Ja, se, det var Tider, hvor der var Rigsdagsmænd til, de vare da ikke blevne saa travrige og træede, som

vi ere blevne nu om Stunder. Forholdet var nu ikke det den Gang, at man ganske vilkaarlig bestemte, at nu skulde Staten betale Kjøbenhavns Kommune et eller andet Beløb om Aaret, nej, Sagen var den, at fra ældgammel Tid, paa forskellige Tidspunkter var Staten gaaet ind paa at betale snart een Udgift, snart en anden, som egentlig var af kommunal Natur, og som i det øvrige Land blev betragtet som saadan. Nogle af disse Udgifter skrive sig fra Tidernes yderste Mørke, andre ere af nyere Oprindelse, det hele Forhold var saa forvirret og indviklet, at det den Gang af kompetente Personer fra flere Sider blev udtalt, at der var ingen, der kunde sige, ingen, der vidste, hvor meget egentlig Staten paa Finansloven ydede Kjøbenhavns Kommune om Aaret, eller hvad det egentlig var for Poster, som Staten paa Finansloven ydede Kjøbenhavns Kommune. Da nu det var bestemt, at Kjøbenhavns Politi skulde omordnes, og da der i Slutningen af 50erne blev nedsat en Kommission i det Øjemed, var man fra alle Sider paa det rene med, at dette indviklede og forviklede Forhold mellem Staten og Kjøbenhavns Kommune vilde man have en Ende paa. Samtidig med, at Kjøbenhavn fik nyt Politi, vilde man have det afløst en Gang for alle. Der blev, som sagt, nedsat en Kommission, og denne Kommission fremkom med Forslag om, at dette Mellemværende mellem Stat og Kommune skulde afløses ved, at Staten forpligtede sig til aarlig at betale Kommunen 60,700 Rdlr. Kommissionens Forslag blev forelagt Indenrigsministeren, der harmfuldt erklærede, at der kunde slet ikke være Tale om, at Staten skulde yde Kjøbenhavns Kommune et saa stort Beløb. Ganske vist, et Beløb maatte den yde, men det skulde være meget mindre, Indenrigsministeren vilde ikke en Gang sige, hvor lille det skulde være. Den Gang Justitsministeriet havde bragt det i Erfaring, henvendte det sig til Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, der imidlertid erklærede, at de ikke kunde gøre det under 60,700 Rdl. Sagen gik saa tilbage til Indenrigsministeriet, der sagde, at det vilde de paa ingen Maade give, hvorefter Sagen atter gik til Kommunalbestyrelsen. Borgerrepræsentationen holdt paa de 60,700 Rdl., men Magistraten gik ned til 50,000 Rdl. Saa gik Sagen igen til Indenrigsministeriet, som sagde, at over 30,000 Rdl. vilde de ikke gaa. Sagen gik derefter igen til Kommunalbestyrelsen, og nu vare Borgerrepræsentationen og Magistraten enige om, at under 50,000 Rdl. kunde de ikke nøjes.